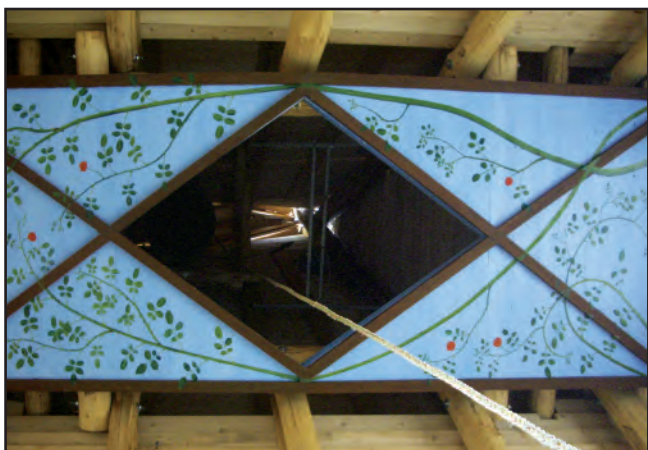

ÖRFI JÓZSEF • KÁPOLNA KÁLLÓSEMJÉN BEN

Tavaly tavasszal megnyertem a Kállósemjén egyik tanya-bokrának temetőjébe szánt, kisméretű, minimális anyagi forrásból felépíthető ravatalozó kápolna megtervezésére kiírt vándoriskolás pályázatot. A hely olyan messze esik mindentől, hogy joggal mondható rá, ez az a hely, amelyet az Isten háta mögöttinek neveznek. Poros utak, leromlott, elhagyott tanyák, egy-két juhtartásból élő gazda, a növényzet semmi más, csak akác, akác mindenhol. A temetőben rendezett sírok, egy síron két kereszt; középen egy kicsi fa, amelynek elágazásába egy sírról leesett és odahelyezett galamb. A temetőt néhány évvel ezelőtt több évtizedes felejtés után rendbehozták, egy nyolcvanegy éves tüdőgyógyász professzor, Szilágyi János által szervezett munkának köszönhetően. Tőle származott a kápolna építésének gondolata is, ő írta a levelet Makovecz Imrének, hogy tervezzen nekik temetőkápolnát.

A tervem alapgondolata, hogy a kápolna teste egy felnagyított koporsó, amelynek alsó része betonból, felső része fából készül. A koporsó-templom mennyezetén rombusz alakú a nyílás, felette lélekharang, afelett pedig éppen elszáll az a bizonyos galambmadár... A koporsó négy sarkán minden nézetből két kereszt. Akácból készül a tartóváz, fenyődeszka a héjazat.

Az engedélyeztetés után, tavaly novemberben az erdészet felajánlásaként kitermelték a szükséges akácmennyiséget, ez egész télen száradt. Tavasszal ültünk össze János bácsival és a polgármesterrel, hogy megbeszéljük, ki mivel vesz részt a munkában. A betonozási munkához állami támogatást nyertünk, ezt egy kőművescsapat el is végezte. A környező települések görög- és római katolikus plébániái adományokat gyűjtöttek. Akadt néhány környékbeli vállalkozó is, aki felajánlotta anyagi segítségét. Még így is János bácsira hárult, hogy a költségek jó részét fedezze.

A kivitelezés ellenszolgáltatás nélkül történt. Az építés első hetén segített a Vándoriskola, később műegyetemisták, barátok és helyiek is dolgoztak az építkezésen. Lehántoltunk több mint 200 méter akáctörzset, a szarukat és a gerendákat méretre vágtuk, fakötéseket készítettünk. Azután vállon cipeltük a néhány száz méterre lévő temetőbe. A beton alépitményre állványt állítottunk, ezen szereltük össze először a mennyezet keretét, aztán ehhez rögzítettük a szarufákat. A torony oszlopait markoló állította a helyükre. A héjalás már könnyebb munka lett volna, ám addigra fogyott el minden segítség, így két hét alatt sem fejeztük be a munkát. Aztán csoda történt: az sms-üzenetekre egymás után érkeztek a barátok, javarészt fiatal építészek, és jöttek újra a Műegyetemről is, így végül az augusztus 20-i szentelésre olyan állapotba tudtuk hozni a kápolnát, hogy azt lehessen hinni, készen van. Összesen 35-en, az utolsó hétvégén 17-en voltunk, a szentelés reggelén hajnali négytől tizenegyig, az átadásig még dolgoztunk. Az ünnepeken megkértük a püspöki helynököt, mondjon misét. Megígérte, végül ebédelni ment helyette. Délután mégis misét mondott az építőknek egy közeli falu görög-katolikus plébánosa. Az átváltozás megtörtént.

